

Het lavendelmeisje

Colofon

ISBN: 978 94 6365 405 0

1e druk 2021

© 2021, Paul van der Mark

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het lavendelmeisje

Paul van der Mark

Hoofdpersonen in Het lavendelmeisje

- Marinde Jacobs en Lex van Dongen, Nederlands stel, vieren vakantie in Frankrijk
- Richard en Marion de Groot, gehuwd, ouders van Eric en Eefje
- Ank de Groot, moeder van Richard de Groot
- Eric en Eefje, kinderen van Richard en Marion
- Charlaine, Française, gehuwd met Victor de-la Bas
- Victor de-la Bas, wijnboer in Frankrijk
- Pierre de-la Bas, zoon van Victor de-la Bas
- Philippe de-la Bas, zoon van Pierre, kleinzoon van Victor
- Alize de-la Bas, echtgenote van Philippe de-la Bas
- Julien Payrant, boerenzoon, woonachtig in Frankrijk
- Pascal de Vries, Nederlandse journalist, woonachtig en werkzaam in Frankrijk
- Gérard Delbec, oud-pastoor
- Guillaume Rideau, oud-pastoor
- Antoine Daval, oud-pastoor
- Lucie Rideau, zus van Guillaume Rideau
- Ferdinand van der Velden, Nederlandse zakenman
- Hélène Lavaine, Française, woonachtig in Auch
- Ben Derksen, journalist, vriend van Richard de Groot
- Marcel Blanchard, journalist

1. Frankrijk, Simorre, zomer 1930

Het plein voor de robuuste kerk werd verlicht door aan linten hangende gloeilampen. De linten waren bevestigd aan de gevels van de woningen en de kerk. Ze zetten een vierkant af waarbinnen veel mensen waren samengekomen. Midden op het plein bevond zich een groot vuur met daarboven een varken aan het spit. Twee vrouwen in lange rokken draaiden af en toe aan het spit om het vlees gelijkmatig te garen. De rook kringelde omhoog en loste op in het avonddonker. Op een aantal plaatsen stonden vuurkorven waardoor het afgebakende gebied extra werd geaccentueerd. Over het plein hing de geur van verbrand hout, gegrild vlees en de warmte van de zomeravond.

Op een podium voor de kerk speelde een klein orkest. De vrolijke muziek van de accordeonist, twee violisten, basist en zanger waaierte uit over het plein. Voor het podium dansten wat mannen en vrouwen. Alle vrouwen in lange, kleurrijke rokken. De mannen overwegend in donkere kleding. Daar tussendoor huppelden kinderen op de maat van de muziek, ongecontroleerd en zwaaiend met armen en benen. Ze waren uitgelaten en hadden niet in de gaten dat zij de volwassenen regelmatig voor de voeten liepen. Die leken het op hun beurt niet erg te vinden want ze dansten onbekommerd verder. De sfeer was uitgelaten.

Links van de kerk stond een groep van ongeveer vijftien mannen. Ze hadden allemaal een groot wijnglas in hun hand. Eén man in een chique pak voerde duidelijk de boventoon. Als hij sprak, luisterden de anderen. Was hij uitgesproken, dan werd er soms instemmend geknikt, soms gelachen. Lege glazen werden door hem rijkelijk gevuld met wijn afkomstig uit grote kruiken die op een platte kar stonden.

Wat verderop aan de rand van het feestgebied speelden meisjes met een hoepel en sprongen touwtje, gadeslagen door een aantal jongens, allemaal gekleed in een korte broek en een shirt met korte mouwen. Het gelach en gegil van de meisjes klonk soms boven alle andere geluiden uit: ze hadden het hoorbaar naar hun zin.

Bijna ongemerkt maakten een man en een vrouw zich los uit de grote groep mensen die op het midden van het plein stond. De vrouw was gekleed als de andere vrouwen in een lange rok en ze had een lichte blouse aan. Haar donkere haar viel los over haar schouders. De man had kort donkerblond haar en was gekleed in het zwart. Langzaam, af en toe met mensen pratend, bewogen zij zich richting de kerkmuur aan de rechterkant van het plein, weg van het feestende gezelschap. Op dat moment riep een luide stem dat het vlees gaar was. Iedereen werd uitgenodigd te komen eten. Sommige mensen draaiden hun hoofd richting het spit, anderen liepen die kant op. De aandacht van mensen voor het eten was voor de man en de vrouw het moment waarop ze blijkbaar gewacht hadden: ze begaven zich richting een donker deel van het plein, dicht tegen de muur van de kerk. Niemand leek hun vertrek op te vallen. Behalve dan de man die aan de achterkant van de kerk zijn blaas tegen de muur leegde. Hij keek ze na. Op het plein voor de kerk ging het feest ongestoord verder en het werd laat die avond. Er werd gegeten, gedronken, gedanst en gezongen. Midzomer in de Gers in Frankrijk, een mooie zomeravond die nog een lange nasleep zou hebben.

2. Simorre, zomer 2012

Marinde Jacobs, 23 jaar, voelde de warmte van de zon op het tentdoek toen ze haar ogen opende. Ze knipperde tegen het felle licht en wist dat er weinig voor nodig was om van de kleine tent een sauna te maken. Dat ze er dus zo dadelijk uit moest, of ze wilde of niet. Ze rook de muffe geur van het tentdoek dat zo'n 49 weken per jaar in een zak zat opgesloten. De drie weken per jaar dat de tent werd gebruikt, waren te kort om dat kwijt te raken.

Ze legde haar handen achter haar hoofd en besloot nog even te blijven liggen, alhoewel ze wist dat het buiten een stuk lekkerder was. Naast haar lag Lex van Dongen, al vijf jaar haar vriend. Zijn zwarte haar kwam boven de slaapzak uit. Hij kreunde zacht en draaide zich om. Het luchtbed bewoog met hem mee. Marinde keek opzij. Hij wekte niet de indruk al wakker te willen worden. Dat verbaasde haar niet. Ze waren gisteravond laat naar bed gegaan. Bovendien hadden ze twee flessen wijn leeggedronken. Het was een zwoele zomeravond geweest. Eerst hadden ze gebarbecued op een geïmproviseerde barbecue. Het was niet meer dan een vierkant vuurplaatsje, opgebouwd uit losse stenen. In de supermarkt hadden ze een roostertje gekocht en het werkte perfect. Bijna onopgemerkt was het gesprek op de nieuwe baan van Lex gekomen en op zijn droom om ooit een eigen bedrijf te beginnen. Hij wilde zich toeleggen op vernieuwende ICT-toepassingen. ICT was zijn passie, daar was hij ook in afgestudeerd. Marinde wist dat hij uren kon dagdromen en fantaseren over de wildste ideeën. Soms vond ze het gemakkelijk om naar zijn dromen te luisteren of zelfs mee te fantaseren, maar gisteravond had ze daar niet zo'n zin in gehad. Voor een deel kwam dat omdat het aanvaarden van zijn nieuwe baan een eerder plan van hen had doorkruist.

Terwijl ze daaraan dacht, voelde ze tranen opkomen in haar ogen. Verdomme, ze had zo uitgekeken naar de komende maanden, nu was alles anders geworden. Dat verdriet en die boosheid waren ook de reden geweest dat ze gisteravond na de barbecue het initiatief had genomen om te gaan wandelen in plaats van te luisteren naar Lex' dromen. Ze wilde niet aan werk denken, zeker niet aan dat van hem.

Ze waren uitgekomen bij Simorre, een dorpje op ongeveer een kilometer afstand van de camping. Alle wegen in het dorpje leidden naar het marktplein. Het plein was omzoomd door huizen. De meeste aandacht werd echter getrokken door de grote kerk op het midden van het plein: de Notre Dame van Simorre. De naam had ze al gelezen in een foldertje over Simorre dat ze had meegekregen bij de receptie van de camping. De kerk was een groot, robuust gebouw. Opgetrokken uit rode en grijze bakstenen. Op de muren waren kantelen te zien en de ramen waren klein. Het leek meer op een kasteel dan op een kerk.

Aan het plein lag een verlaten terras. Er stonden drie tafeltjes, en bij elk tafeltje vier stoelen. Zowel de tafeltjes als de stoelen konden wel een likje verf gebruiken. Nadat ze plaats hadden genomen, was een vriendelijke vrouw van middelbare leeftijd hun bestelling komen opnemen. Even later werden er twee glazen witte wijn gebracht. De wijn smaakte goed. De kwaliteit van de wijn vond Marinde elke keer weer een spannende verrassing bij plaatselijke cafés: soms hadden ze prima wijn, soms leek het wel azijn. Een half uurtje later waren ze op hun gemak teruggelopen.

Bij de tent aangekomen had Lex voorgesteld hun luchtbedden uit de tent te halen. Hij vond het veel te warm in de tent en Marinde was het met hem eens geweest. Ze waren daarom buiten, voor de tent, op hun luchtbedden gaan liggen, en hadden naar de sterren gekeken. Ze had nog nooit zo veel sterren aan de hemel gezien als gisteravond.

Terugkijkend realiseerde ze zich dat haar humeur door de wandeling inderdaad verbeterd was, want ze herinnerde zich dat ze al liggend genoten had van de stilte, de warmte, de mooie hemel en de wijn.

Terwijl Marinde de warmte in de tent voelde toenemen, dwaalden haar gedachten af van gisteravond naar de afgelopen maanden. Twee maanden geleden had ze haar studie culturele antropologie afgerond. Eigenlijk had ze journaliste willen worden. Jarenlang had ze met heel veel plezier en passie programma's gemaakt bij een lokale omroep. Daardoor was ze vastbesloten na haar VWO-opleiding journalistiek te gaan studeren. Het was de steeds slechter wordende arbeidsmarkt voor journalisten die haar had doen besluiten voor iets anders te kiezen. Een van haar beste vriendinnen had zich ingeschreven voor de studie culturele antropologie. Het waren de enthousiaste verhalen van die vriendin geweest die haar hadden doen besluiten zich daarvoor ook in te schrijven. Terugkijkend kon ze niets anders concluderen dan dat de studie de moeite waard was geweest. Een soort second best. Het prikkelde haar nieuwsgierigheid, voedde haar interesse in mensen en culturen en had haar inzicht gegeven in de achtergronden van grote gebeurtenissen in de wereld. Maar ook tijdens haar studie bleef de journalistiek haar trekken. Om die reden was ze hoofdredactrice van het universiteitsblad geworden. Die functie had ze drie jaar met veel energie vervuld en ze keek er met plezier op terug.

Luid gekwetter van vogels bracht haar weer terug in het heden. Ze rekte zich uit en stootte daarbij met haar elleboog tegen de neus van Lex.

“Verdomme, kun je niet uitkijken? Ik ben geen boksbal.”

“Sorry hoor, dat doe ik toch niet expres?”

“Ik lag net zo lekker te slapen.” Met een hoop gegrom

draaide hij zich om, het luchtbed bewoog mee met zijn bewegingen.

Mopperkont, zei ze in gedachten. Ze sloot opnieuw haar ogen en langzaam dwaalden haar gedachten af naar de ontmoeting met de vader van een medestudente, Dana Maas. Het was op Dana's verjaardag. Dana's vader bleek uitgever te zijn van een tijdschrift over Frankrijk. Ze waren met elkaar in gesprek geraakt toen zij het etiket van een fles wijn las. "Geïnteresseerd in wijn?" had hij haar gevraagd. Marinde had dat bevestigd en zo kwam het gesprek op Frankrijk en het blad over dat land waarvan hij uitgever was. In het gesprek vertelde hij op zoek te zijn naar een recensente van Franse boeken over het leven op het Franse platteland. Het aanbod van dergelijke boeken was zo groot, zo vertelde hij, dat hij potentiële kopers op weg wilde helpen bij het maken van een keuze. Marinde had zich aangeboden en zo kwam het dat ze een week later aan een proefrecensie begon. Ze had daar dagenlang aan gewerkt. Dana's vader was erg enthousiast geweest over het eindresultaat en vanaf dat moment schreef zij elke twee maanden drie recensies.

Het schrijfwerk als bijbaantje had het afstuderen niet in de weg gestaan en nu was ze klaar, afgestudeerd, drs Jacobs. Marinde herinnerde zich nog het moment dat ze haar diploma in ontvangst nam. Trots had ze haar handtekening gezet op het diploma. Het moment dat ze daarna terugliep naar haar stoel in de aula, stond nog helder in haar geheugen gegrift. Ze keek naar haar medestudenten en realiseerde zich toen pas echt dat de tijd met hen voorbij was. Mensen die ze jarenlang bijna dagelijks was tegengekomen, met wie ze lief en leed had gedeeld. De één zou ze meer missen dan de ander, maar ieder had op zijn of haar manier een rol gespeeld in haar leven op de universiteit.

Gekreun naast haar bracht haar weer terug in de tent op de camping bij het Franse Simorre.

“Shit, wat heb ik een koppijn, wat zat er in die wijn van gisteravond?”

“Goedemorgen, schatje, wat fijn dat ik weer naast jou wakker mag worden.”

“HmMMM, heb jij geen koppijn?”

“Eeh, nee, ik denk dat ik wat minder gedronken heb dan jij. En ja, van een fles wijn van 1,30 euro per liter moet je ook niet te veel verwachten.”

Een gebrom naast haar was de enige reactie.

“Zullen we er uitgaan? Het is mooi weer buiten en wat frisse lucht zal je goeddoen.”

“Ga jij maar vast, ik kom zo.”

Marinde trok haar slipje en T-shirt aan. Haar lange blonde haar bond ze bij elkaar tot een knotje en daarna opende ze de rits van de tent. Een fel licht van de zon verblindde haar. Ze rook de geur van gras en lavendel dat in lange rijen het terrein met tenten afscheidde van het veld waar caravans en vouwwagens stonden. Ze hield van de geur van lavendel. Wat zou het leven toch heerlijk zijn als het altijd zulk mooi weer was, bedacht ze. Nadat haar ogen aan het felle zonlicht gewend waren, stapte ze de tent uit.

“Zal ik de tent openlaten?” Zonder een antwoord af te wachten gooide ze de flappen van de voorkant over de schuine zijanten van de tent. Moest ie maar niet zo veel drinken. 's Avonds een man, 's morgens een man, zei haar vader altijd. Ze keek naar de tent. Ziet er nog best goed uit voor z'n leeftijd, vond ze. De tent was al op z'n minst twintig jaar oud en van haar ouders geweest. Die hadden er jarenlang mee gekampeerd totdat ze uit elkaar gingen. Ze was geen toonbeeld van schoonheid, maar voldeed nog steeds en was tot nu in elke storm overeind blijven staan. En zolang ze geen kosten hoefde te maken voor een nieuwe, deed ze

het ook niet. Ze had een betere bestemming voor het beetje geld dat ze de afgelopen maanden bij elkaar had gespaard.

Ze liep naar de waslijn die tussen twee bomen gespannen was en voelde aan het wasgoed dat zij daar gisteren had opgehangen. Een paar korte broeken van haar en Lex, wat slips en onderbroeken, handdoeken en een T-shirt van Lex. Alles was droog. Ze begon het wasgoed van de lijn te halen en legde het schone en droge wasgoed over een arm. Ondertussen dwaalden haar gedachten weer af. Het begin van deze vakantie, nu ruim een week geleden. Een vakantie die voor haar het begin was van een periode van zes maanden waarin ze door het zuiden van Frankrijk zou gaan trekken. Het idee was ontstaan tijdens haar studie. Een break tussen studie en werken. Een wereldreis maken met z'n tweeën om wat van de wereld te zien. Lex was daar in eerste instantie niet erg enthousiast over geweest, hij wilde liever meteen gaan werken, maar had zich laten overhalen. Toen bleek dat ze geen geld hadden voor een wereldreis, werd het plan een stuk kleinschaliger. Zowel Lex als zij genoten elke keer weer van vakanties in Frankrijk. De rust van het platteland, het weer, de vriendelijkheid van de mensen, het eten, de wijn en de uitgestrekte vergezichten. Ze zouden een half jaar door Zuid-Frankrijk reizen. Van camping naar camping en als het weer slechter werd, zouden ze hun intrek nemen in goedkope hotelletjes of een chambre d'hôte.

Ze legde de was op een van de twee klapstoeltjes die voor de tent stonden. Ze zou deze wel opruimen als Lex uit de tent was. Zelf ging ze op het andere stoeltje zitten en genoot van de ochtendzon. Het viel haar op dat het nog erg rustig was op de camping. Ze keek naar links naar de tent van hun burens, een gezin met twee kinderen. De tent was nog compleet in stilzwijgen gehuld. Rechts van hen stond een klein tweepersoonstentje van twee jongens. Uit die tent kwam alleen het geluid van zacht gesnurk. Schuin

achter de tent van de jongens zag Marinde een beekje dat rustig voortkabbelde. Hier en daar stond een dennenboom, die voor wat schaduw zorgde. Maar het waren er te weinig om hun tent in de ochtend te vrijwaren van de warme ochtendzon. Terwijl ze genoot van zon en rust, dwaalden haar gedachten af naar die avond dat Lex thuiskwam met wat hij ‘groot nieuws’ noemde. Zijn stagebedrijf had hem een baan aangeboden. Lex was uitgelaten geweest. Een vast contract, leaseauto, goede vooruitzichten. “Wat wil een mens nog meer.” Marinde hoorde het hem nog zeggen. Wat was ze boos geworden. Ze hadden afgesproken om een half jaar door Frankrijk te gaan trekken! Dat had ze hem toegeschreeuwd. Haar boosheid had Lex in verwarring gebracht. “Ben je niet blij voor mij?” had hij haar gevraagd. Nog steeds vond ze dat hij het met haar had moeten overleggen. Maar nee hoor, hij had al ‘ja’ gezegd en haar daarmee voor het blok gezet. In de uren daarna probeerde hij haar met argumenten te overtuigen van de juistheid van zijn keuze. Wat hij ook probeerde aan te dragen, Marinde had hem steeds weer voor de voeten geworpen dat hij zijn belofte naar haar niet was nagekomen.

“Loser!” had ze hem uiteindelijk toegeroepen en was daarna de stad ingegaan. Hoe laat ze thuis was gekomen die avond wist ze niet meer, wel dat ze de volgende morgen een ontzettende kater had. Nog steeds kon ze er boos over worden. Ondanks haar heftige uitbarsting was Lex ook daarna onvermurwbaar gebleven, en uiteindelijk had ze besloten dat ze haar plan niet onder zijn baan zou laten lijden. Lex had dit niet verwacht, zo merkte ze. “Dan zie ik je al die tijd niet,” had hij verontwaardigd gereageerd.

“Jouw keuze,” had ze daarop gereageerd. “Niet de mijne!” Opnieuw had hij geprobeerd haar van de juistheid van zijn keuze te overtuigen. Uitvoerig had hij dat onderbouwd. De crisis, het gebrek aan banen, de mooie vooruitzichten

bij het bedrijf waar hij aan de slag kon en dat zij daar ook voordeel van zou hebben. En daar was hij op een teer punt gekomen: alsof zij afhankelijk van hem wilde worden, van zijn centen wilde leven. Zoals haar moeder geteerd had op de alimentatie van haar vader. En dat terwijl haar moeder tijd genoeg had om fulltime te gaan werken en zelf haar geld te verdienen.

Achter haar hoorde ze gestommel en even later voelde ze twee handen om haar middel: “Môgge, mooiste vrouw van de wereld. Hmmm, ik heb zin om met jou....” Marinde draaide zich om en keek in twee mooie bruine ogen “... even lekker te gaan zwemmen. Ga je mee?”

3. Leiden

Het was nog donker toen de blaffende beltoon van zijn mobiele telefoon Richard uit zijn slaap haalde. “Met Richard de Groot.” Aan de andere kant hoorde hij een mannenstem. Niet in het Nederlands. Hij moest even schakelen maar herkende toen de Franse woorden. “*Encore une fois, s’il vous plaît.*” De man aan de andere kant begon zijn verhaal opnieuw en langzamerhand beseftte Richard dat zijn dag er heel anders ging uitzien dan dat hij zich gisteravond had voorgenoemen. Naast hem was zijn vrouw, Marion, inmiddels ook wakker geworden en deed het licht aan. Ze keek Richard met verbaasde ogen aan.

“Wat is er aan de hand Richard?” Hij gebaarde naar boven dat ze stil moest zijn. Maar zijn bezorgde gezicht sprak boekdelen. Dit was niet zomaar een telefoontje. Nadat hij het gesprek had beëindigd, keek hij haar aan. “Verdomme, ma heeft een ongeluk gehad in Lourdes. Ze ligt in kritieke toestand op de intensive care-afdeling van het ziekenhuis.”

“Wat? Jezus, hoe kan dat nu?”

“Weten ze niet precies. Ze hebben haar op straat gevonden. Mogelijk is ze overvallen. In ieder geval is ze zwaar gewond aan haar hoofd.”

“Wat verschrikkelijk. Wat nu?” De ontzetting was hoorbaar in de stem van Marion.

Richard stapte zijn bed uit. Hij haalde een hand door zijn halflange grijze haren en trok zijn badjas aan. Met een verbijsterde blik keek hij naar Marion die half overeind was gekomen. “Ik ga naar haar toe. Wil weten wat er is gebeurd. Hoe het met haar is.”

“Snap ik. Ik ga met je mee,” klonk het resoluut vanuit bed.

“En de kinderen dan?”

“Ik bel direct mijn zus, daar kunnen ze best terecht. Dit is een noodsituatie. Overmacht.”

Richard knikte en opende de slaapkamer. “Ik zet gauw even een bak koffie. Heel sterke koffie. Jij ook?”

Marion schudde haar hoofd. “Nee, nog niet,” en liet haar hoofd terugvallen op het nog warme kussen. Haar schoonmoeder, gewond, in een vreemd ziekenhuis in een vreemde plaats. Ze zag de beelden van hun afscheid weer voor zich. Nog maar drie dagen geleden. Haar hele leven had haar schoonmoeder voor de klas gestaan. Nu was ze met pensioen en gaf invulling aan een van haar dromen: reizen. In dit geval naar Lourdes. Op Schiphol was haar schoonmoeder bijna uitgelaten geweest. Ze hadden haar uitgezwaaid en een heel fijne tijd toegewenst.

In de kamer naast hun slaapkamer hoorde ze Richard telefoneren, geagiteerd. Typisch Richard, dacht ze. De ene keer was hij de kalmte zelf, overzag hij alles. Maar als dingen niet liepen zoals hij ze in zijn hoofd had, dan sloeg die kalmte snel over naar ongeduld. Met zijn telefoon en een kop koffie in de hand stapte hij de slaapkamer binnen.

“We kunnen om half een vertrekken, eerder is er geen plek. Enne, het kost wel een vermogen.”

“Wat kost het?”

“Ruim zeshonderd euro per ticket, een hoop geld, maar het zijn de laatste stoelen in het eerste het beste vliegtuig dat nog ruimte heeft. Doen?”

“Maar waarom gaan we eigenlijk niet met de auto? Is dat niet veel goedkoper?”

Aan zijn gezicht zag ze dat dit niet het antwoord was waar Richard op zat te wachten. “De auto? Weet je hoe ver het is? En trouwens, ik zit in deze situatie geen moment op m’n gemak achter het stuur.”

“Jij hebt je keuze al gemaakt,” concludeerde Marion. En ze snapte ook wel dat nu naar het zuiden van Frankrijk

rijden niet een ideale situatie was, los van de tijd die dat kostte. “Doe maar joh, het is belangrijk dat we er zo snel mogelijk kunnen zijn. Natuurlijk kun je nog proberen of andere maatschappijen goedkopere plaatsen hebben, maar als dat niets oplevert, zijn deze plaatsen misschien ook nog weg.” Met zijn mobiele telefoon aan zijn oor liep Richard de slaapkamer uit en Marion hoorde hem bevestigen dat hij die twee tickets wilde hebben.

Ruim zes uur later maakte het vliegtuig richting Lourdes zich los van de grond en zette koers naar een hoogte van tien kilometer. Richard en Marion hadden die ochtend snel een tas ingepakt. Alleen handbagage had Richard besloten. Dan konden ze nadat ze geland waren snel het vliegveld verlaten en naar het ziekenhuis rijden. Vlak voor hun vertrek had hij nog contact gehad met het ziekenhuis waar zijn moeder op de intense care-afdeling lag. Ze was nog steeds buiten bewustzijn.

Het vliegtuig doorkliefde de Nederlandse wolken en opeens was de lucht strakblauw. Op elk ander moment zou hij ervan genieten hebben. Nu was hij met zijn gedachten bij zijn moeder. Marion greep zijn hand en kneep daarin. Richard keek opzij. Marion, al meer dan vijftientig jaar zijn maatje, zijn vrouw. Ze waren lid geweest van dezelfde tennisclub. Het was geen liefde op het eerste gezicht geweest. Maar toen ze beiden deel uitmaakten van de activiteitencommissie, was er geleidelijk iets tussen hen ontstaan dat uitgroeide tot liefde. Drie jaar later woonden ze samen en weer twee jaar later trouwden ze. Richard had van die stappen nooit spijt gehad. En Marion ook niet, dat wist en voelde hij. Samen hadden ze twee kinderen, Eefje van veertien en Eric van twaalf. De kinderen waren erbij geweest toen zijn moeder afscheid nam op Schiphol. Het was voor hem en Marion overigens wel een beetje een verrassing ge-

weest toen zijn moeder, vlak voor haar pensioen, vertelde dat ze naar Lourdes wilde. Dat ze dat al jaren wilde. Ze had daar nooit eerder over gesproken met hen.

Onderweg op weg naar het vliegveld had zijn moeder voluit gesproken over haar reis. Ze had een aantal bezienswaardigheden uitgezocht om te bezoeken, maar ze keek ook uit naar een tocht door de Pyreneeën die ze wilde maken. De ruimte, de hoogtes, het onafzienbare, de vergezichten. Dat waren haar beelden en verwachtingen. Nu een paar dagen later, was daar niets meer van over, lag ze in een ziekenhuis. Vast aan allerlei apparatuur. Althans, dat was het beeld dat Richard had van een afdeling intensive care. Dat zou in Frankrijk niet anders zijn dan in Nederland, zo veronderstelde hij.

Het vliegtuig had de beoogde hoogte bereikt. Hij hoorde het aan de motoren en hij werd minder in zijn stoel gedrukt. Even later klonk er een belsignaal en gingen de lichtjes uit ten teken dat de gordels los mochten. Nog twee uur, rekende Richard snel uit.